

DAN PĂLIMARIU

Amissae patriae

Suntem români. O afirmație simplă, cu tot mai puține semnificații, acum, în mileniul globalizării, când, pentru noi, aderarea la Uniunea Europeană este deja o dată certă, iar geopolitica o realitate care trebuie trăită, nu o teorie ce trebuie studiată. De altfel, pentru nimeni apartenența la o nație nu mai este atât de încărcată de semnificații cum era în trecutul mai mult sau mai puțin îndepărtat. Și totuși, abia au trecut cincizeci de ani de când naționalismul exacerbă a împins o întreagă lume în vârtoarea unui conflict care a durat ani de zile, a secătuit resursele tuturor celor implicați și ale cărui urmări politico-economice sunt și vor fi încă vizibile și pentru generațiile viitoare. Nu mai este la modă să fii român, francez, rus, englez, sloven, german, maghiar, tadjik sau american, dar chiar exercițiul globalizării, trecerea conceptului de integrare din teorie în practică a demonstrat că națiunile sunt mai mult decât grupuri de indivizi, vorbind aceeași limbă, locuind un anume spațiu geografic, împărțind aceleași valori culturale. Poate cel mai proeminent exemplu este demolarea zidului Berlinului de către cetățeni germani ai ambelor Republici, demonstrând odată în plus că o națiune nu poate fi arbitrar separată în două entități distincte. Dezintegrarea Iugoslaviei, a Cehoslovaciei, politica externă recentă a Franței și Rusiei, poate chiar și a României, arată, dacă nu chiar demonstrează, că fiecare popor prezintă particularități care au influențat și influențează semnificativ desfășurarea evenimentelor în care este implicat.

Ca români, ne identificăm, așa cum se identifică orice altă națiune, cu spațiul în care locuim, cu limba pe care o vorbim, cu acțiunile înaintașilor noștri. E drept că nu toți în aceeași măsură. Dar, fie că o dorim sau nu, fie că locuim în mari centre urbane

sau sate izolate, fie că butonăm computere sau construim locuințe, chiar dacă am decis să trăim și să muncim în altă țară decât România, nu putem și nu vom putea fi vreodată altceva decât ceea ce ne-am născut – români.

Unii ar putea considera această trăsătură moștenită o binecuvântare, alții, poate, un blestem. Unii ar putea crede că, pe parcursul existenței proprii, și-au schimbat suficient modul de viață, sau au trăit suficient de mult în alte spații culturale pentru a spune, cu suficientă siguranță, că sunt altceva decât români. Personal, nu cred că este posibil, după cum nu cred că are importanță dacă a fi român este benefic sau nu pentru un individ oarecare. Este unul din lucrurile care nu se pot schimba și înțeleptul spune că este bine să fie acceptate ca atare.

Ceea ce este important de stabilit este semnificația faptului de a fi român, și evident, cine sunt, în realitate, românii. Orice privire, oricât de superficială, aruncată asupra istoriei românești, descoperă paradoxuri. O insulă de latinitate într-o mare de slavi, creștinați sub influența romană, dar practicând creștinismul în rit slav, vorbitori ai unei limbi romanice, dar, pentru o lungă perioadă, cu scrieri în alfabet chirilic, posesorii unor resurse teritoriale semnificative, dar mai tot timpul săraci, sub influența Imperiului Otoman, dar fără a fi propriu-zis sub autoritatea acestuia, și exemplele pot continua.

Au fost propuse numeroase teorii care au încercat explicarea acestor aspecte. Fără succes. Așa cum fiecare om are taina lui, și nația română își păstrează secretele. Considerăm că unele dintre explicații se află atât în trecutul îndepărtat, la momentul formării românilor ca și popor, la întâlnirea dintre civilizația romană și locuitorii spațiului carpato-danubiano-pontic, cât și în perioada denumită uneori “secolele întunecate” – acele secole pentru care dovezile arheologice nu pot spune totul, izvoarele scrise sunt rarissime și contradictorii, iar literatura istorică abundă în speculații.

Încercăm așadar să aruncăm câteva raze de lumină peste aceste perioade ale istoriei românești. Au fost dacii “... cei mai dreپți și mai viteji dintre traci”, după cum spunea Herodot, sau poate doar niște “barbari pletoși”, așa cum îi numea Ovidiu? A existat tezaurul lui Decebal, sau a fost doar o metaforă istorică

pentru a amplifica victoria romanilor asupra geto-dacilor? Au fost aceștia din urmă doar o scurtă și războinică apariție pe scena istoriei, asimilați rapid de marile civilizații ale Antichității, sau un actor semnificativ, cu puternice influențe asupra celor cu care au interacționat? Au fost Petru și Asan aproape de cucerirea Constantinopolului, au constituit aceștia prima formațiune statală românească? Marile migrații au distrus ultimele rămășițe de civilizație de la poalele Carpaților sau au fost doar influențe trecătoare, ce doar și-au lăsat urmele asupra acestor locuri?

Acestea sunt doar câteva dintre întrebările care încă își caută răspunsul. Aparent, epoca modernă este o epocă a certitudinilor. Petele albe ale hărților au dispărut, profetiile au fost înlocuite de grafice, planuri, scheme precise, care lasă puțin loc semnelor de întrebare. Și totuși, răspunsurile întârzie să apară.

Nemvs consideră că o parte din acest etern miracol al umanității, adevărul – adevărul pur, transparent, acel adevăr care nu poate fi alterat, ci doar revelat, adevăr intangibil, care nu cunoaște limite, nu are partizani, nobilul adevăr care nu își cunoaște decât propria menire –, este depozitat, intact, în volutele timpului.

Misiunea noastră este să vă prezentăm acele fărâme ale adevărului peste care s-a așternut îndeosebi negura vremii. În ce scop? Așa ar putea întreba un cetățean al *Terrei* mileniului III, acest mileniu al vitezei și al viitorului, al pragmatismului, al eficacității și eficienței ultime, un cetățean care înțelege că nici o investiție minimă, fie ea și de timp, nu merită făcută decât dacă se obțin rezultate tangibile și vizibile și, dacă se poate, imediate.

Considerăm că trebuie să o facem pentru a împiedica consecința implacabilă a trecerii viitorului în prezent: pierderea.

E drept că sensurile general acceptate ale cuvântului “pierdut” nu poartă mesajul adecvat demersului nostru. Suntem aproape integrați într-un vast spațiu cultural european, nu vom fi obligați să adoptăm cultura, obiceiurile, limba unei alte națiuni. Acestea reprezintă manifestări ale altor timpuri, care, sperăm, nu vor mai fi niciodată repetate. Nu vom pierde nici dealuri, nici munți, nici câmpii. Practic, suntem siguri că nu vom pierde, propriu-zis, nimic. Singura și adevărata pierdere este uitarea.

Amissae patriae

- abstract -

We are Romanians. This is a very simple statement but unfortunately, with less and less implications nowadays, when we live in globalization era and when joining the European Union is a certainty that has to be dealt and not theorized. In fact, belonging to a nation is not as full of meanings as it used to be in the past.

However, we identify ourselves, as most peoples do, with the area we live in, the language we speak and with the actions of our ancestors. It is thus important to establish the meaning of being Romanian and who the Romanians really are. Any look given to our history, as superficial as it might be, is bound to discover paradoxes. Here are some: an isle of Latinity in a sea of Slavs, christianized under the Roman influence, but using a Christianity of Slavic origin; speakers of a Roman language but using, for quite a long period of time, the Cyrillic alphabet; possessors of a large amount of natural resources but poor most of the times; under the influence of the Ottoman Empire but not effectively under its authority, and the examples can go on.

Through **Nemvs** magazine our mission is to present you those small fragments of truth mostly covered by the mists of times. We find it important to do so in order to stop the future becoming the present and to end a sad consequence of this: oblivion.

It is however true that the multiple meanings of the word "oblivion" do not carry the right message of our actions. We are to be a part of the European cultural area; we will not be forced to adopt the culture, the language, or the customs of other nations. These are facts from other times, which will not be repeated hopefully. We will not lose hills, mountains or lawns. We are sure that we won't lose anything effectively. The only and true loss is oblivion.